

ше да означава никакво материално, нито дори морално увръждане за визиранитѣ „виновници“: г-да А. Теодоровъ, С. Кировъ, Г. Данаиловъ, И. Фаденхехтъ. Първиятъ отъ тѣхъ вече отдавна тъкми да напустне Университета, по свои лични причини; другитѣ трима иматъ една специалностъ, която ги освобождава отъ грижата за насъщния хлѣбъ — а повече отъ насъщния и Училището не имъ дава. Друго: тѣ не единъ пакъ сж заявявали, че ако нѣкога станатъ прѣчка за своитѣ другари, тѣ сж готови да се оттеглятъ. Въобще само тѣхното чувство на солидарностъ не имъ е позволило да се отдѣлятъ отъ своитѣ другари, тъкмо когато трѣбва да се води борба за възтържествуване на единъ принципъ и за възстановление поруганата честъ на Университета; подобна постѣпка би била отъ тѣхна страна не само неколегиялна, но просто непочтенна. И ако за минута допустнемъ — безъ всѣка мисль за обида, само за удоволствие на жълтата преса — че тѣхнитѣ интереси сж единственитѣ имъ стимули и че, останали извънъ Университета, и тѣ ще намѣрятъ „по-добра смѣтка“ — пакъ тѣхнитѣ другари и довчерашни колеги щѣха само услуга да имъ направятъ, ако ги освободѣха или освободѣха себе си отъ тѣхъ. Значи, да би се касаяло за смѣтка, и двѣтъ „страни“ щѣха да намѣрятъ добра смѣтка, ако се раздѣлѣха. Но ний отхвъргаме съ възмущение подобно обвинение, когото и да би мѣрило то, било изброенитѣ горѣ четирма „виновници“, било други членове на колегията. Касаяло се е винаги и неизмѣнно за *imponderabilia*, за морални цѣнно-